

[Miljøministeren]

faldsdepoter, er bl.a. sendt til folketingets miljø- og planlægningsudvalg. Loven trådte i kraft 1. juli 1983. Når de undersøgelser og afværgeforanstaltninger, som er beskrevet i redegørelsen, er iværksat, må det skønnes, at der over en 10-årig periode vil kunne skabes forsvarlig kontrol med udsivning fra de kortlagte kemikaliedepoter.

Det er efter reglerne i loven om kemikalieaffaldsdepoter, at amtsrådene i samråd med kommunalbestyrelserne omkring årsskiftet 1983-84 har udarbejdet prioriterede oversigter over de pladser og lokaliteter, hvorpå der skal foretages undersøgelser og afværgeforanstaltninger i 1984-86. Oversigterne skal hvert år ajourføres, revideres og indsendes til miljøstyrelsen, der vurderer de planlagte undersøgelser og koordinerer udførelsen af afværgeforanstaltningerne. Der er således nem adgang til løbende at påføre oversigterne nyopdagede pladser, hvor initiativer er nødvendige.

Da de undersøgelser og afværgeforanstaltninger, indsatsen kræver, ofte er teknisk komplicerede og nødvendiggør et tæt samarbejde mellem de involverede myndigheder, er der i de enkelte amtskommuner nedsat følgegrupper. Disse består af repræsentanter for amtskommunen, miljøstyrelsen og de kommuner, hvori det enkelte depot ligger.

Der er i bemærkningerne til forslaget henvist til, at en betydelig del af olie- og kemikalieaffaldet bortskaffes ulovligt. I denne forbindelse vil jeg gerne oplyse, at jeg sammen med Kommunernes Landsforening har nedsat et hurtigtarbejdende udvalg, som her i maj måned kommer med forslag til, hvordan alt det kemiske affald kommer sikkert i hus på Kommunekemi eller på anden måde behandles forsvarligt. Spørgsmålet om det nødvendige samarbejde mellem de involverede myndigheder vil indgå i udvalgets arbejde.

Forslagsstillerne sætter efter min opfattelse uberettiget spørgsmålstejn ved den måde, opgaven med at få effektiv kontrol med det kemiske affald er grebet an på. Jeg vil her minde om, at forslaget til lov om kemikalieaffaldsdepoter blev enstemmigt vedtaget af folketinget i 1983. Vi må heller ikke glemme, at oprydningsopgaven er ganske stor, og at der jo ikke står ubegrænsede ressourcer til rådighed for dens løsning, uanset hvem der skal betale. Det var netop derfor, vi valgte at strukturere den administrative indsats, som

det er sket i loven om kemikalieaffaldsdepoter, med en løbende prioritering og planlagt aktion, der hele tiden ajourføres.

Jeg mener derfor, at den løsning, der har fundet udtryk i loven om kemikalieaffaldsdepoter med hensyn til instrumenter, opgavefordeling mellem myndighederne og finansieringsformer, bør stå ved magt indtil videre.

I bemærkningerne til forslaget foreslås, at den kemiske industri gennem indførelse af en særskilt afgift finansierer udgifterne ved oprydningsarbejdet. Hertil kan jeg oplyse, at regeringen ved fremsættelsen af forslaget til lov om kemikalieaffaldsdepoter efter nøje overvejelser afstod fra at foreslå en sådan finansieringsform.

Med hensyn til den foreslåede oplysningspligt mener jeg ikke, at en sådan er nødvendig. Vi har allerede i dag i miljøbeskyttelseslovgivningen en række muligheder for at pålægge virksomheder at give myndighederne alle oplysninger, der har betydning for vurderingen af forureningen og for eventuelle afhjælpende foranstaltninger. Efter kemikalieaffaldsbekendtgørelsen har enhver, som konstaterer forurening med kemikalieaffald på sin ejendom, eller som forårsager forurening med kemikalieaffald, under strafansvar pligt til at underrette kommunalbestyrelsen. Denne underretningspligt retter sig både til virksomheder og private. Jeg har i øvrigt vanskeligt ved at forestille mig, hvorledes en strafsanktionerende regel om oplysningspligt efter forslagets intentioner skulle udformes, således at den ikke gav anledning til bevis-tekniske vanskeligheder.

Jeg er heller ikke enig med forslagsstillerne i, at virksomhederne og myndighederne har en åbenlys interesse i at skjule, hvad de allerede har deponeret af kemikalieaffald, og hvad de deponerer, fordi det skulle være billigere for dem. Eksempler fra Ballerup, det er Cheminovas tidligere grund, og Tårnby, det er en tidligere asfaltfabrik, viser, at det kan blive mindst 7-10 gange dyrere bare at lade kemikalierne brede sig og først sætte ind, når situationen er tilspidset.

Jeg er derimod enig med forslagsstillerne med hensyn til placeringen af den økonomiske byrde i disse sager. Princippet skal være, at forurenere skal betale, men dette princip gælder jo allerede efter loven om kemikalieaffaldsdepoter. Denne lov fritager ikke forurenere for at betale, og mulighederne for at